

Je 24. února 6.00 hodin ráno a drnčí telefon. Málem jsem ho vypnula v domnění, že zvoní budík. „Dobrý den, tady operační středisko...“. Mozek hned ožil a vnímám naplno. „Avizace zásahu kvůli výbuchu plynu v Bítýšce.“ Ptám se na bližší informace. Jednotka vyjela, není zatím nic konkrétního, podstatné je, že mají hlášení o pohřešované osobě ve zříčené budově.

Okamžitě vstávám, budím rodinu, psy, balím věci. Venku je pořádná zima. Spodní prádlo se mi zdá málo termo na – 16 °C. Už mám vše nachystané a do 12 minut od budíčku stíhám ještě uvařit tolik potřebnou kávu. Znovu drnčí telefon. Operační hlásí, že je jednotka na místě, budova v podstatě stojí a pohřešovaná osoba je nalezená. Zásah pro mě končí. Popřeji hasičům hezký a klidný zbytek služby a už v klidu dopíjím kafčo. Hlavou mi probíhá malinký debriefing.

Takové zásahy jsou z těch nejhezčích. Vše probíhalo vzorově, jak má, ku prospěchu postiženým. Operační důstojník zavolał ihned po jejich hlášení zásahu - pro kynology byl čas na přípravu všeho podstatného - jednotka zasahující na místě okamžitě po průzkumu upřesňuje důležité informace – OS volá zpět kynologickému týmu.

Jsem nadšená, jak kvalitně funguje záchranný systém ohledně sutinového vyhledání. Všechny složky jsou nachystané vyjet, a když nejsou využity, nikdo není zraněn či něco hůř, je to ten nejlepší konec jedné smutné události.